

De heer Tittel tot Kittel kon echter niet verder spreken, want Sigmund de Stoute greep hem zóó vast bij de keel, dat hij niet één woord meer kon uitbrengen.

„Amice” donderde die hem toe, „bij alle duivels, de naam Flodoardo wordt hier niet genoemd, of ik gooi je van al mijn rotsen af. Altijd goeie vrienden, maar dat kan ik niet hebben. Familie-veeten, daar moet je niet tusschen komen. Excuseer, dat ik je adem bijna heb afgesneden; 't was goed gemeend. We drinken 't straks wel af met 'n paar vaatjes wijn. 'k Heb nog 'n oud merkje liggen van 812.”

Het gezelschap, waarvan de heer Tittel voorloopig nog 'n beetje benauwd deed (hij zag blauw en z'n kanten halskraag was 'n waardeloos vodge geworden) voegde zich nu bij Camilia, die dadelijk, zooals 't hoorde, gereserveerde mondjes trok en een prettigen conversatietoon aansloeg. Toch kon ze niet nalaten, even te informeren:

„Werkelijk, meneer Tittel tot Kittel lijkt die jonge acteur heusch op Flodoardo de...?”

Tittel tot Kittel, bang voor een nieuwe uitbarsting van zijn gastheer, verschool zich achter 'n prachtige eikenhouten stoel, waarop de antiquairs later zeker fel zouden zijn, en zei niets. Des te harder echter brulde heer Sigmund.

„Alweer die naam!” barstte hij los, „Wil je je vader dan voorspoedig aan 'n voortgezette beroerte laten overlijden? O, o, die Flodoardo! Als ik hem hier had, ik hief m'n zwaard en met één slag...”

„Wat met één slag?” vroeg brutaal Flodoardo, die weer wat dichterbij was gekomen.

Jou vlegel!” baste heer Sigmund en hij zag den ander verpletterend aan. „Pas op, dat ik jou met mijn zwaard niet kloof! Dat riddertje-spelen zou ik maar niet te ver drijven, meneer de artist!”

„De jongen heeft in elk geval lef,” moest Tittel tot Kittel toegeven.

„Wat is dat voor populaire uitdrukking?” informeerde de douairière Clotilde van Rozenhaag.

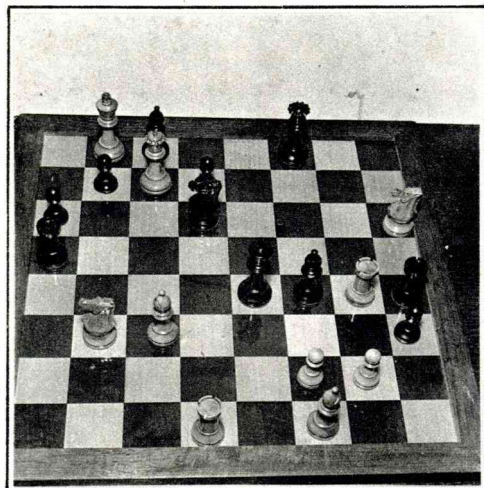
„Hij speelt kranig voor mijn ridder Flodoardo!” vond Camilia, die hem in 't geheim een verliefden blik toewierp. Gelukkig, dat Flodoardo, die zich juist weer van het gezelschap terugtrok, dien niet opving. Anders was 't misschien tot een moordend tweegevecht tusschen hem en den driftigen eigenaar van „t Arendsnest” gekomen!

(Wordt vervolgd).

PROBLEMEN

TER OPLOSSING. XIX.

Auteur: H. van der Velden, Amsterdam.

De stand in cijfers is:

Wit: Kb8, Dc7, Td1, Tg4, Pb3, Ph6, Lf1, Lc3, pionnen f2, g2.

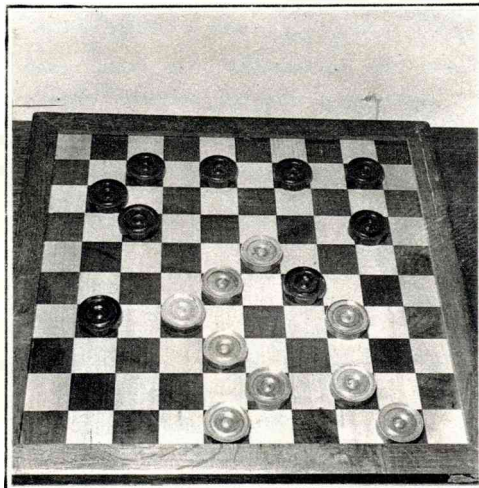
Zwart: Ke4, Df8, Th4, Ta5, Pd6, Lf4, Lc8, pionnen h3, a6, b7, d7.

Wit speelt en geeft mat in twee zetten.

TER OPLOSSING.

XX.

Auteur: G. Mantel.
(„The Draught Review”)

De stand in cijfers is:

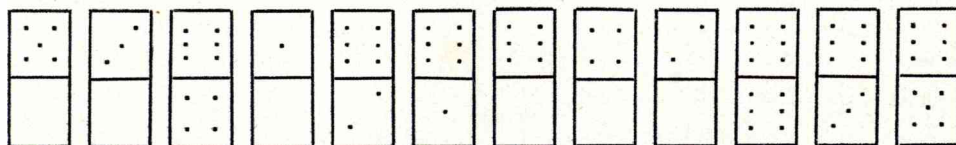
Zwart: 7, 8, 9, 10, 11, 17, 20, 29, 31.

Wit: 23, 28, 32, 34, 38, 43, 44, 48, 50.

Wit speelt en wint.

XXI.

Dominoraadsel. In een gezelschap vertoonde iemand onderstaand kunstje: Hij nam een aantal dominosteenen en legde ze in deze volgorde:

Daarna draaide hij ze om, zoodat ze met de ruggen boven kwamen te liggen, doch de volgorde bleef onveranderd.

Nu haalde hij er één met blank uit, vervolgens twee met blank enz., totdat alle steenen in volgorde lagen, van één tot twaalf, dus: één met blank, twee met blank enz. tot en met dubbel zes (één met blank = 1, twee met blank = 2 enz., zes met één = 7, zes met twee = 8 enz.).

Daar de steenen niet gemerkt waren, leek deze toer heel ingewikkeld, maar toch is het tamelijk eenvoudig.

Waarom?

OPLOSSING PROBLEMEN VORIGE RUBRIEK.

XVII. De slak deed over haar klimpartij 18 dagen.

Verklaring: na 17 dagen en 17 nachten was ze n.l. 17 meter gevorderd.

Den achttienden dag klom ze weer 3 meter, waarmee ze den top bereikt had.

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan den redacteur der „Problemen”, p. a. „Panorama”, Stationsweg 34, Den Haag.

EEN JUBILEUM

Vijf en twintig jaren hadden Leut en Grommer te zamen de redactie gevoerd van een weekblad.

Vijf en twintig jaar lang had Leut elken morgen zijn compagnon op joviale wijze gegroet en elken morgen dezen groet met een onverstaanbaar gemurmur gereciprociseerd gekregen. Nog enkele dagen restten, vóór de heugelijke datum op de kalender ging verschijnen. Het hardnekkig doodzwijgen kon Leut niet langer verkroppen.

„Grom, kerel, er blijven nu nog maar een paar dagen over. We moeten toch even bespreken wat er met ons jubileum hier op kantoor moet gebeuren. Er worden vóór plannen gesmeed, daar ben ik zeker van. Wij kunnen toch niet doen alsof er heelemaal niets aan de hand is.”

„Och wat, jij met je jubileum, feestelijkheden! 't Verwonderd me nog, dat wij het samen vijf en twintig jaar hebben uitgehouden. Een mooi ding om feest over te vieren. De menschen daarvóór zijn stapelgek. Ik wil er niets van weten.”

„Nee Grom, dat gaat niet. Daar kunnen wij niet onverschillig voor blijven. 't Kan eenvoudig zijn, maar iets moeten we toch bedenken.”

„Bedenken, doe jij dat dan maar. Als je dan persé wil, maak dat het in de krant komt en laat het personeel een prettigen dag hebben. Maar in de eerste plaats, zorg dat het weinig geld kost.”

Leut verloor haast zijn goede humeur. „Weinig geld! Ja over de balk gooien hoeven wij het niet, maar krenterig kunnen we tegenover het personeel niet zijn.”

„En toch is dat mijn voorwaarde. Het mag niet veel kosten. Nu weet je het.”

Den volgenden dag kwam Leut met zijn genoeglijksten glimlach binnen.

„Ik heb het, hoor ouwe jongen! Ik heb het gevonden. Een kostelijk plan! Eureka!”

„Vertel op, vlug een beetje. Er ligt nog een stapel werk.”

„Luister. 's Morgens op den dag van ons jubileum spring jij in het water.”

„Spring ik in het water? Je bent gek, vent. Ik zou toch dadelijk verdrinken.”

„Juist daarom.”

Grommers oogen schoten vonken.

„Kijk, dan heb je heelemaal je zin. Het kost niet veel. Het komt in de krant en het personeel heeft een plezierigen dag...”